

Bor és tambura

Nyúlné dr. Pühra Beáta lett az „Év Bortermelője Magyarországon 2021”

A horvát gyökerekkel rendelkező **Nyúlné dr. Pühra Beáta**, a Nyakas Pincészet főborásza kapta a Magyar Bor Akadémia „Kosztuth-díját”, az „Év Bortermelője Magyarországon 2021” címet. A magyar borászok által elnyerhető legrangosabb hazai kitüntetés, ami csakis a borászatról, a teljesítményről és az elhivatottságról szól. Borász munkáját dicsérik a hazai és külföldi versenyeken elért eredmények, húsz év alatt a Pincészet több mint száz érmet szerzett, melyek között számos világszínvonalú díj is található. Beát, a csupa szív embert hetedik osztályos koromban Hercegszántón ismertem meg, egy horvát nyelvi táborban. Nagyon büszke vagyok rá, ő a legjobb barátnőm és egyben a példaképem is. Nagyszerű nő és példás családanya.

– Mire gondoltál, amikor értesítettek, hogy te kaptad az „Év Bortermelője Magyarországon 2021” címet?

– A verseny kihirdetése mindig a jelöltek részvételével valósul meg, ahová elhívják a szakma és a sajtó embereit is. Az eredmény tényleg aznap derül ki, mert a beérkezett borítékos szavazatokat egy órával a rendezvény előtt bontják ki, és akkor összesítik. Onnan már senki nem megy ki a szavazatokat számláló bizottságból, csak egy másik terembe vonulnak át, ahol mindenki árgus szemekkel figyeli az elnökséget, hát ha egy mosoly, kacsintás vagy bármely árulkodó jel esetleg feltűnik. Természetesen mindenki pókerarcú. Én szinte biztos voltam, hogy más nevét fogják kimondani – ezért annyira váratlanul ért, hogy másodpercekig nem tudtam megszólalni a meghatódottságtól és örömtől.

– Igen erős volt a mezőny, a 2021. év jelöltjei: Figula Mihály (Balatonfüred-Csopaki borvidék), Günzer Tamás és Ipacs Szabó István (Villányi borvidék) és Liptai Zsolt (Pannonhalmi borvidék), valamint Nyúlné dr. Pühra Beáta (Etyek-Budai borvidék). Valóban nem számítottál rá, hogy te nyered el ezt a kitüntető címet?

– Kiváló jelöltársaim voltak! Igazán felemelő érzés volt, hogy ebben a nemes versengésben részt vehettem. Bácskai lányként a legmerészebb álmaimban sem mertem arra gondolni, hogy eljutok idáig. Harminchét évvel ezelőtt beléptem egy varázslattal teli szentélybe, akkori nevén a Soós István Élelmiszeripari és Borászati Szakközépiskolába. Dr. Gazdag László egykori igazgatóm és szakmai tanárom nélkül itt sem lehetnék. A szakma szeretetét egyetemi tanárain, későbbi mentoraim erősítették bennem tovább. A borászkodás számomra nem munka, hanem szenvedély, hivatás!

– Egyetértesz azzal, hogy ez a rangos díj felelősség és kihívás is egyben?

– Nagy megtiszteltetés, öröm; de óriási teher is. Ezért inkább kihívásnak tekintem, de mindenképpen elvárás, amelynek mostantól még jobban meg kell felelni. Azt hiszem, hogy nyilvánvaló, egy borász minden évben a legjobbat törekszik kiadni a kezei alól, mégis amikor ilyen díjat kap, ennek a fontossága még nagyobbra nő. Az Etyek-Budai borvidéknek is elismerés, hogy két korábbi borásza (Báthori Tibor – 1992, Malya Ernő – 2002) után én is megkaptam a díjat. Az meg főleg hatalmas öröm, hogy Magyarországon a Nyakas Pince jelenleg az egyetlen, amelyik két „Év Bortermelőjével” is büszkélkedhet. Szeretni kell a szakmánkat, és ha ez sikerül, az úgy gondolom, meglátszik az eredményeken is.

– Mennyire becsüli meg a szakma a női borászokat?

– Ma már azt gondolom, egyre kevésbé kapják fel a fejüket az emberek, ha meghallják, hogy az adott pincészet borásza nő. Nem volt ez mindig így! Ezért is tölt el jó érzéssel, hogy a 2013-as első női év borter-

A díjátadón...

melője Gálné Dignisz Éva mellé kerülhettem, akit nagyon tisztetek és szeretek – így most már ketten erősíthetjük a női nemet.

– *Pályafutásod alatt rengeteg hazai és külföldi versenyen jeleskedtél. Melyikre vagy a legbüszkébb?*

– A Pince népszerűségét növelte a nemzetközi sikerek érkezése. Hála istennek, nem szűkölködünk díjakban. Ha ki kellene emelnem borversenyeket, akkor a 2002-es londoni International Wine Challenge borversennyel kezdeném. 2001-es Budai Sauvignon Blanc borunk egyedüli magyar borként aranyérmet kapott, majd a további években is hasonló, nemzetközi díjak érkeztek a versenyről. Ekkor úgy tűnt, a Sauvignon Blanc lesz a pincénk zászlósbor. Ma már a Nyakasról a borfogyasztóknak az Irsai Olivér, az Aligvárom és a Chardonnay jut elsősre az eszébe, s nem véletlenül. Ezekből készül a legnagyobb mennyiség a pincében. A Chardonnay nagyon megbízható termékünk. Egy angol bíráló a maximális száz pontot adta a 2008-as évjáratú borunkra. 2015-ben a Chardonnay Du Monde borversenyen, amelyen a világ összes tájáról közel hatszázötven Chardonnay bor szerepelt – a magyarországi pincészetek közül elsőként nemcsak aranyérmet kaptunk, borunkat besorolták a tíz legjobb Chardonnay közé is. Ezen a borversenyen a rá következő években is érmekeztünk. És hála istennek, még sorolhatnám. Számomra nagyon fontos a megmérettetés.

– *Melyik a kedvenc borfajtád?*

– Bonyolult és mégis egyszerű – mindegyiket egyformán szeretem, ahogy a gyermekeimet is. Azért is nehéz kérdés, mert azt gondolom minden napnak, napszaknak, hangulatnak, eseménynek megvan a maga bora. De ha általánosságban kellene válaszolnom: mindig az, amelyik az adott évben nagyon makrancos, nehezen adja magát; amelyikért vért kell izzadni, meg kell szenvedni.

...és családja körében

– *Édesanyád révén magyarországi horvát bunyevác vagy, hogyan éled meg a horvátságodat?*

– Mindig büszkén mondom, ha felmerül akár beszélgetés vagy interjúk közben. Sokszor elgondolkodom, mi lett volna, ha sikerül a felvételim Pécsre, a horvát nemzetiségű óvónő szakra a borászat helyett? Sajnos, ahogy a nagyszüleim meghaltak, megszűnt a horvát nyelvgyakorlási lehetőségem. Nyelvtudásom eléggé passzívvá vált, így évekként ezelőtt elkezdtem „újrat tanulni”. Nemzetközi borversenyen sokszor kihúzott a csávából, kisegített a kommunikációs nehézségekből, ha olyan bizottságba kerültem, ahol más szláv nyelvű is volt. A mai napig imádom a narodnakat, a gyerekkori horvát pop zenéket és a táncokat is. Legutóbb a bajai Prélón voltam (Veliko Préló, a bunyevác-horvátok farsangi mulatsága, a Bajai Horvát Önkormányzat hagyományos nemzetiségi rendezvénye – *a szerk.*) és Érden, a táncházban is. Ahogy öregszem egyre jobban fordulok a gyökerek felé.

– *Nagyapád Marko Markulin is készített borokat. Ismersz magyarországi horvát borászokat?*

– Mindig kutakodok, keresgetem a neten, főleg nemzetközi borversenyek után, melyik pincészet milyen évjáratával, borával nyert. Álmodok egyszer egy olyan útra, amikor végiglátogathatom a borvidékeket, és ott kóstolhatom a borokat. Itthon a te jóvoltadból megismertem Horvát Zoltánt, akit nagyon tisztelek, rendkívüli személyisége a borain is átüt.

– *Mennyire ismered a horvátországi borfajtákat?*

– Nemzetközi borversenyeken, amelyeken indulunk, mindig megnezem a horvátországi pincészetek eredményeit, emellett a külföldi szakmai kiállításokon sosem mulasztom el megkóstolni a horvát borokat.

– *Irigylésre méltó a pályafutásod. Honnan, miből nyered az erőd, kitartásod? Mi az, ami inspirál?*

– Kitartásom és optimizmusom azt hiszem, a családi gyökerekből ered. Enélkül semmi nem menne. Nagyon szerencsésnek mondhatom magam, egész életemben azt csinálom, amit nagyon szeretek. Kell enél több?

– *Ahogy a dal is mondja „mindenkinek van egy álma...”. Mi a te álmod?*

– Valamikor szerettem volna egy saját pincét, aztán rájöttem, igazán nincs olyan a szakmai munkámban, amit a Nyakas Pincénél nem tudok megvalósítani. Ma már a vágyott pezsgőkészítés is megvalósult. Van egy gyönyörű családom, barátaim – minden évben megújulhatok egy új szüreti évvel, tele tervekkel, ötletekkel – ez nagyon kevés embernek adatik meg.

– *Köszönöm a beszélgetést. Gratulálok a rangos kitüntetéshez és kívánom, hogy teljesüljenek álmaid, vágyaid!*

Gohér Krisztina